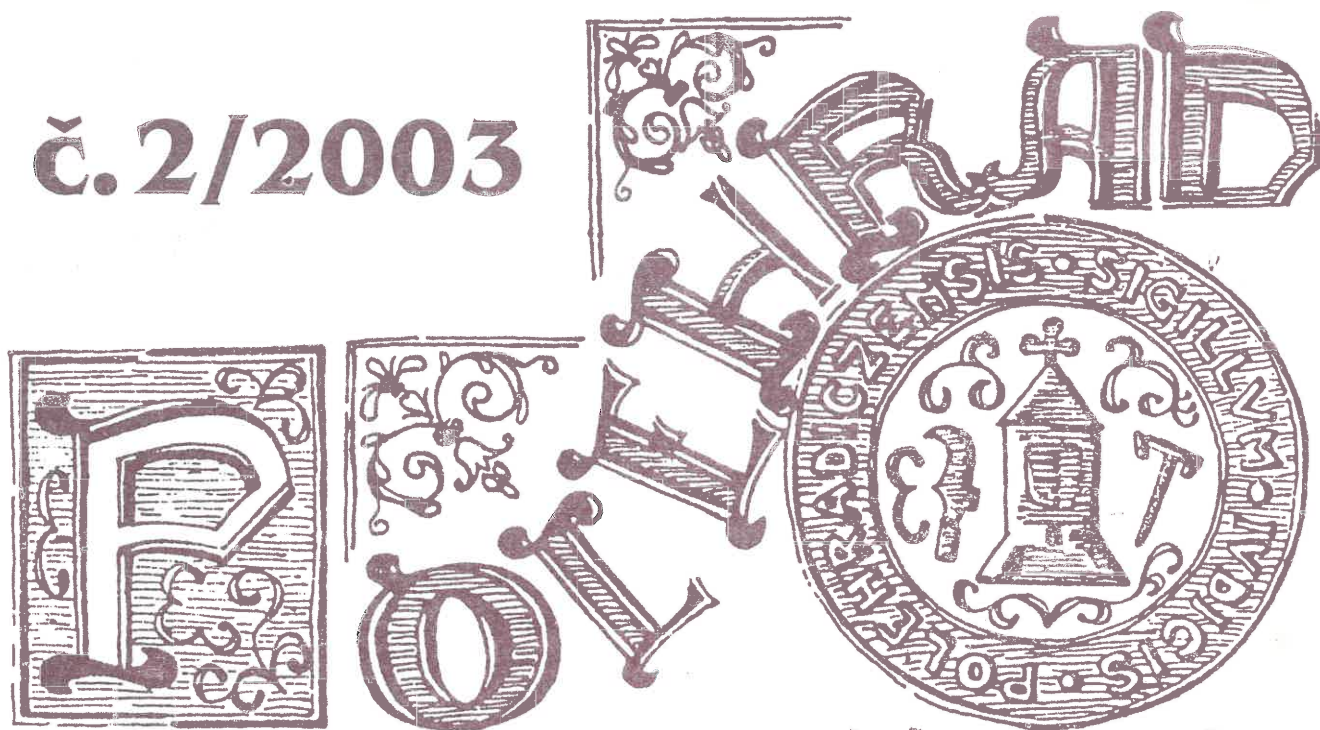

č. 2/2003

Zpravodaj boleslavských občanů

„Co červen nedal na klase – to červenec dohnal na čase“
„Na Jána jasně – vozí se seno krásně“

Termín hodů: 27. 6. – 29. 6. 2003

Letošní stárci a stárky:

1. Marek Koráb – Blanka Zemanová
2. Jan Šlancar – Lenka Horáková
3. Zbyněk Stehlík – Eliška Káňová
4. Martin Koráb – Pavla Soukopová

Chasa:

Lukáš Horák – Dominika Machačová
Petr Novotňák – Markéta Vojtěšková
Ladislav Hrabec – Zuzana Čermáková
Martin Víteček – Michaela Káňová
Tomáš Havránek – Andrea Čurdová
Pavel Sokolář – Lucie Káňová

Sklepníci:

Pavel Fiala, Karel Vrba, Rostislav Pišan

Z jednání Zastupitelstva obce

Zastupitelstvo na svém zasedání dne 22. 5. 2003 schválilo:

- Vyhlášku č. 1/03 o obecných pravidlech pro udržování čistoty, pořádku a bezpečnosti
- Vyhlášku č. 2/03 o místních poplatcích
- Vyhlášku č. 3/03 o držení a chovu hospodářských a jiných zvířat
- Vyhlášku č. 4/03 o šetření spodní vodou
- rozpočtové opatření č. 1/03
- odprodání části pozemku p.č. 293/67 (51 m²) ing. Pilátovi a MVDr. Sekerové
- pronájem prostor spojovacího krčku k provozování Kavárny paní Bučkové
- složení komise pro výběr dodavatele na rekonstrukci a dostavbu divadla

Dále Zastupitelstvo rozhodlo o zachování provozu Obecního pohostinství s tím, že budou připraveny podklady pro uvažovanou rekonstrukci budovy. Poměrem hlasů 8 ku 7 rozhodlo rovněž o zachování provozu školní kuchyně s tím, že během prázdnin budou provedeny nezbytné stavební a technické úpravy.

Zastupitelstvo vzalo na vědomí zprávu Výboru finančního o hospodaření obce v roce 2002, o plnění rozpočtu v roce 2003 a zprávu Výboru kontrolního o provedených kontrolách.

Výše uvedené nové Vyhlášky byly vyvěšeny na obecních vývěškách a jsou k nahlédnutí na OÚ.

Změny v Zastupitelstvu

V měsíci květnu došlo ke změnám ve složení našeho Zastupitelstva. Rezignaci na mandát členů Zastupitelstva podali pan František Novotný a paní Dr. Novotňáková. Další rezignaci podali náhradníci, kteří podle zákona měli nastoupit na uprázdněná místa – pan Jaroslav Bařina a pan Štěpán Stehlík. Novými členy Zastupitelstva se tak stali pan Ing. Hřib a pan Miroslav Vašíček.

Na příštím zasedání složí slib a ujmou se svých funkcí.

Podle zákona nastupují na uvolněná místa náhradníci příslušné volební strany v pořadí podle počtu dosažených hlasů v komunálních volbách.

Výsledky referenda v Boleradicích

Hlasování v referendu o přistoupení ČR k EU se v Boleradicích dostavilo 428 občanů, což je 65,54% oprávněných voličů.

Z tohoto počtu hlasovalo PRO přistoupení 323 voličů t.j. 79,20%

PROTI přistoupení k EU se vyslovilo 85 voličů t.j. 20,8%.

Jan Omasta – předseda okrskové komise

Malé výročí

Letos uplynulo 10 let od plynofikace naší obce. Kolaudace stavby plynovodu proběhla v srpnu a následné spuštění v září 1993. Do konce roku 1993 bylo namontováno celkem 126 plynoměrů. Postupně byla na plyn připojena většina domácností a rovněž i většina chalupářů. K dnešnímu dni je připojeno více než 85 % domů v obci.

starosta

Zanikne Malovaný kraj?

Malovanému kraji, nekomerčnímu celobarevnému dvouměsíčníku o 32 stranách věnujícímu se především národopisu a vlastivědě Slovácka, potažmo jihovýchodní Moravy, a existujícímu již více než půl století, hrozí z ekonomických důvodů zánik.

Ve snaze časopis zachránit bude 'ustaveno občanské sdružení, které požádá o finanční pomoc státní orgány. Další významnou možností jak získat tolik chybějící peníze je zvýšit počet odběratelů Malovaného kraje. Ze zkušenosti víme, že periodikum je vhodným dárkem např. pro rodáky ze Slovácka žijící v jiných krajích naší vlasti nebo v zahraničí. Letos stojí jedno jeho číslo 20,- Kč, v roce příštím to pravděpodobně bude 35,- Kč a roční předplatné tedy bude i s poštovním činit 210,- Kč. Suma zdánlivě vysoká, ovšem porovnáte-li to s cenami časopisů, jež denně vidíte v novinových stáncích .....

Časopis lze koupit v některých novinových stáncích a knihkupectvích či objednat, a to písemně: Malovaný kraj, U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefonicky: 519305150 (305121, 305120), e-mailem: redakce@moraviapress.cz. Na požádání Vám rádi zdarma zašleme výtisk na ukázkou.

Program Jánských hodů

27. – 29. 6. 2003

Pátek 27. 6. 2003 - stavění máje

Sobota 28. 6. 2003

14.30 hod. - krojovaný průvod od první stárky

16.30 hod. - Moravská beseda (děti ZŠ)

- po skončení dětské sólo

- hody pod májí

20.00 hod. - večerní hodová zábava

(při příznivém počasí venku)

- k tanci a poslechu hraje DH Miločanka

Neděle 29. 6. 2003

14.00 hod. - požehnání v kostele sv. Jana Křtitele

14.30 hod. - průvod od kostela

- hody pod májí

16.30 hod. - tradiční zavádka

20.00 hod. - večerní hodová zábava

(za příznivého počasí venku)

- k tanci a poslechu hraje DH Šardičanka

Dlouho jsme přemýšleli o tom, jestli budeme v letošním roce pořádat hodky. Když jsme však porovnali finanční náročnost a počet prodaných vstupenek na loňských hodkách zjistili jsme, že tato akce je velmi prodělečná, především proto hodky pořádat nebudeme.

Přehled akcí o prázdninách:

červenec:

- zájezd ČZS do Lednice
- 19. 7. 2003 Triáda
- pohárový turnaj v kopané
- kvašákový košť

srpen:

- 2. 8. 2003 Rocková noc
- 3. 8. 2003 Hasičská soutěž
- 16. 8. 2003 Country tribuna
- mše svatá u kaple sv. Rocha
- dyňák
- 30. 8. 2003 zájezd na poutní místo do Žďáru nad Sázavou

září:

- 7. 9. 2003 Vinobraní

Letošní akce zahrádkářů

Lednice – červenec – zájezd

- skleník, park, zámek

Želešice u Brna – září – exkurze v terénu (sadu)

- kontrolní ústav ovocných stromů

Výstava – 21. září 2003

- místní

Hortikomplex – říjen – zájezd

- podzimní zahradní trhy (Flora Olomouc)

Triáda 2003 aneb dejte přednost zábavě před televizí

Datum konání: 19. července 2003

Místo: stadion TJ Sokol Boleradice

Turnaj v nohejbale

- povrch: beton
- hraje se ve 3 členných družstvech + max. dva náhradníci, nahlásit se je možno na tel. čísle 608/870832
- max. 16 družstev
- zápisné 50,-/hráč je nutno složit nejpozději do 12.7.2003 (po tomto termínu bude místo uvolněno dalším zájemcům)
- první cena sud 12° piva Pilsner Urquell
- hráči občerstvení zdarma
- začátek 9°° hod.
- účast aktivně hrajícím, registrovaným hráčům je zakázána

Letní noc se skupinou OLYMPUS

- začátek 20°° hod.
- nejlepší písně od Lucie, přes Olympic až po Žlutého psa

Doprovodné akce

- od 18°° hod. „Největší splávek“ – soutěž ve vypití 0,5 l piva načas

ROCK NOC Boleradice 2003

- koná se 2. 8. 2003 od 20°° hod. na Stadionu TJ Sokol
- účast - THE LINE – Křenovice
- HOLLY ROLS - Brno
- NARVAN - Brno
- HELMUTOVA STRÍKAČKA - Brno a host z Opavy

Vážení občané místní i přespolní!

Opět si Vás dovoluujeme upozornit a pozvat na několik akcí recesních či kulturních, které pro Vás chceme uspořádat toto léto:

Kvašákové košť – konec července

Dyňák – srpen – září

Country tribuna – 16. srpna

- festival country, folk, tramp muziky
- vystoupí m.j. : Rosa Coeli, DUFFY, EPIGEM (místní), JAMEKI, PŘÁTELÉ, T.E.BAND (Brno – host) a mnozí další

Akce budou včas plakátovány, přesto neváhejte, udělejte si volno a prostě přijďte!

Těšíme se na Vás!

DOUŠKA:

Všichni, kdo jsou ochotni přiložit ruku či myšlenku k dílu, buďte srdečně vítáni!

Díky všem zúčastněným za Vostatke.

SOYCA + spol.

Škola informuje

Akce školy na jaře 2003:

- beseda se školní lékařkou
- kulturní program na oslavě osvobození obce
- účast na dopravní soutěži v Břeclavi
- školní akademie u příležitosti Dne matek
- účast v soutěži 1. pomoci v Břeclavi
- školní olympiáda u příležitosti Dne dětí
- sběr starého papíru
- výchovný koncert
- výuka na dopravním hřišti Autoškoly Lednice
- výlety tříd
- cvičení v přírodě
- ekologický výlet
- výtvarná a literární část soutěže „O boleradický džbánek“

V měsíci květnu provedla Česká školní inspekce v ZŠ a MŠ komplexní inspekci. V den uzávěrky nebyla ještě inspekční zpráva k dispozici.

Boleradická tančirna

Regionální přehlídka měla letos již páté výročí. Byla krásná, plná pohody, prostě jiná.

Organizátoři se rozhodli dát přednost souborům z oblasti Podluží, Hanáckého Slovácka, Brněnska a Hané. Pozvali jsme soubory začínající a mírně pokročilé.

Odpolední přehlídka byla rozdělena do dvou bloků. Soubory lidové a po přestávce country taneční soubory. Hostem přehlídky byl soubor „Hanácké Prosenek“ z Prosenice.

Většinou účastníků se v Boleradicích líbí a tak zůstali i večer na Country bál, který byl určen pro zábavu dětí a příznivců country muziky.

Taneční skupina „Žert“ z Brna nám předvedla své umění a naučila nás několik jednoduchých tanečků. Výuka country tanců prospěla všem, pro někoho to bylo opakování, pro jiné něco nového.

Děkujeme za podporu obecnímu zastupitelstvu, bez jeho podpory by organizátoři měli problém ufinancovat dosti velké výdaje.

Poděkovat je třeba rodičům dětí a příznivcům OS Nedánov za pomoc při organizaci.

Z peněz za prodané zboží ve stánku byly zakoupeny dřevěné hračky do ŠD, jako poděkování dětem a jejich rodičům za pomoc s organizací přehlídky.

Miroslava Vavriková za OS Nedánov

Rybářské závody 17. května 2003 **O pohár starosty obce Boleradice**

Závodů se zúčastnilo 140 rybářů.

Uloveno bylo 120 kusů kapra o průměrné váze 2 kg, 5 kusů úhořů a 3 kusy amura.

Vítězem se stal Stehlík M. z Hustopečí, který ulovil amura o délce 57 cm a stal se tak držitelem poháru starosty obce Boleradice.

Za pěkného počasí se vypilo 500 piv, snědlo se 40 kg grilovaných ryb a 20 kg douzených uzenin.

Po skončení závodů byla slosována bohatá tombola, která byla příjemným zpestřením závodů.

Výbor ryb. skupiny děkuje všem sponzorům závodů a členům, kteří se o zdáný průběh závodů postarali.

Nová služba v knihovně

Naše knihovna zavádí na přechodnou dobu mimo svůj normální půjčovni provoz antikvariátní prodej knih. V rámci něho v pravidelných půjčovních hodinách si můžete vybrat a zakoupit levné knihy za velmi přijatelné ceny. Budou to zábavné příběhy různých zájmových oborů a také knihy dětské. Jedná se o knihy starší, z nichž mnohé na současném knižním trhu jsou několikanásobně dražší.

Výstava v knihovně

I letos chceme v knihovně během hodů uspořádat zajímavou výstavu. Zda se to podaří zajistit, záleží na řadě skutečností. O jejím zaměření i čase byste se dověděli prostřednictvím obvyklých propagačních prostředků.

Hledáme spolupracovníky

Tedy pomocníka či pomocnici, který by měl zájem pravidelně vypomáhat v knihovně. Nemůžeme nabídnout lukrativní obnos, ale zajímavou práci pro ty, kterým jsou knihy a kulturní činnost prostředkem příjemné seberealizace.

Případní zájemci hlase svoji vůli i dotazy v knihovně.

Jakou cestou nejen na Paseky

Každé nové dílo se rodí trpce, obětavostí a nadšením většinou malé skupinky odvážlivců, kterým působí radost zbudovat něco nového nebo opravit poškozené. Snahy jsou často takové doprovázeny odmítáním, závistí i pronásledováním konzervativců. A není tomu jinak ani v případě naučné cesty na Paseky. Ti první jsou potěšení kladnou odezvou, mají plnou hlavu starostí jak ji dále udržovat a vylepšovat, aby přitahovala do naší obce zájemce a turisty, a ti to od nás odcházelí spokojeni. Ti druzí osnují jak to vše kazit a ztěžovat, samozřejmě skrytě a pokrytecky a číhají na chvíli, kdy mohou přiložit svůj podíl do ohně. A tak dokonce již zazněl veřejný požadavek potrestat budovatele, a to proto, že likvidovali část náletových dřevin a mezi nimi i několik, které o několik milimetrů překročily stanovený limit. Je to tedy hlas a volání po testu těm, kteří ve svém volnu a bez nároků na odměnu učinili to, co bylo v povinnosti a měl dávno udělat ten, který to má „v popisu práce“. Neboť je starou a dobrou zásadou, že majitel, jako dobrý hospodář, se stará o svěřenou věc.

Obec tak činila od nepaměti, pronajímala tátky k obdělání, vysazovala stromy – nejprve třešně, později ořechy a švestky. Postupně však zájem a starost upadaly, zejména prostor na hoře, který k tomu byl zakonzervován jako archeologická lokalita. Proto před časem pan Štěpán Stehlík přišel se snahou alespoň tuto část udržovat, aby nezarůstala trním a náletovými dřevinami, aby to bylo k užitku, okrasou a ne ostudou obce. V tehdejší době to nebylo tak jednoduché, ale nakonec se jeho snaha akceptovala prostřednictvím včelařů. Ti tuto část dostali do nájmu, vysadili tam mnoho mladých třešní, ošetřovali staré stromy i celý prostor. Po jeho odchodu opadl zájem, a tak celý kopec pustl, zarůstal křovím a náletovými dřevinami. (S těmi nekompromisně nakládají i ochránci přírody, poněvadž dobře ví, jak jsou agresivní a vytlačí vše původní). V loňském roce se našli následovníci těchto okrasných snah a začali s úpravou, samozřejmě nejprve likvidací toho, co tam nepatří, aby se tam dalo vůbec procházet a byl rozhled. Všem u vždy předcházela žádost o povolení.

Nelenili však ani ti nepřející, nejprve uštěpačnými poznámkami a později vytáhli do boje v roli ochránců zákona, jedinci přímo, jiní tzv. „zpoza buku“. Je však podivuhodné, že tak neučinili dřívě, když se kácely stromy v jiných částech obce (jen mně bez mého souhlasu se tak stalo 2x).

Avšak to je jen zástupné, skrývající jinou kapitolou, v níž je naše místní politická scéna, přesněji infikované politikaření. Ti, kteří budují stezku, jsou povětšinou na té straně, která byla označena jako opozice, tedy ta část občanů, kteří chtějí také nejen hovořit do místního dění, nejen trpně přihlížet a nechat se přehlížet. Ti byli oceňováni za rebelantů a viníky všeho zlého, kterým se místo poslušnosti pořád něco nezdá a něco chtějí. To, že se tak děje v duchu výsledků voleb, se nechce akceptovat, ani to, že je to princip demokracie neboť naplňování demokratických zásad znamená dva či více názorů

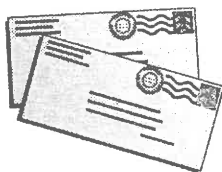
a postojú. Jinak je to totalita – červená či modrá nebo jiná.

Jak taková politikařením naplněná práce vypadá, ilustrovalo poslední veřejné zasedání OZ. Občan, pro kterého je toto fórum jedinou možností vyslovit svůj dotaz či připomínku, musí trpně přihlížet trapně nainscenovanému scénáři až do jedné z půlnoci. Pak již nezbyvá čas, ani chuť. To, co má mít seriózní podklady, je podáváno jako polotovar a „hoši tužte se a dělejte, co umíte“. A o paradoxy pak není nouze. Jeden příklad za mnohé. Donedávna se oficiálně tvrdilo, dokonce v médiích, že u nás není dostatek dětí, že mateřská škola i základní mají o budoucnost postaráno, školy nejsou ohroženy, ba musí dojít ke stavebnímu rozšíření. A ejhle, nyní velkým bodem je postupná likvidace školských zařízení pro nedostatek dětí. Ti, kdož obhajovali dřívější racionálnější řešení byli špatní, dnes jsou opět špatní, když se nad tímto problémem pozastávají. Ti, kteří iniciativně a dobrovolně usilují něco na obci zlepšovat, určitou skupinou jsou cejchováni také za špatné. Občane, přeber si to, kam taková konfrontační cesta povede, když nenastane rozumné řešení, tedy trpělivá vzájemná domluva na základě oboustranných ústupků a upřednostňování potřeb celé obce, tedy občanů. Přitom budujeme občanskou společnost jako záruku dobré budoucnosti a ochranu proti spádům jedinců i různých skupin.

Jan Horák

Redakční rada a OÚ přeje dětem krásné prázdniny a ostatním občanům zasloužený odpočinek na dovolených ať už doma nebo v zahraničí. Příští číslo Polehradu vyjde v září.

Dopis od pana prezidenta

V měsíci červnu oslaví náš občan pan Jaroslav Šiller rodák z Blučiny č. 70 krásné 87. narozeniny. Protože své jubileum slaví každoročně ve stejný den jako náš pan prezident,

poslal mu pan Šiller pozdrav a své osobní vzpomínky. Pan prezident mu odpověděl osobním dopisem, který v plném znění přetiskujeme.

Vážený pane Šillere,

děkuji za Váš milý a obsáhlý dopis, který vypovídá o Vašem nelehkém životě, i za připojené básně a povídku. Těší mne důvěra, s níž se na mne obrácíte a ubezpečují Vás, že Vaše přání budu tlumočit také své mamince.

Jsem rád, že i ve svém pozeňnaném věku se věnujete aktivitám, které Vaši potomci jistě oceňují. Přeji Vám hodně zdraví, radosti a životního elánu.

Václav Klaus

Redakce Polehradu přeje k jeho krásným 87. narozeninám hodně zdraví a životní pohody.

Naši lidé ve světě – Expedice Kilimanjaro 2001

Nápad zdolat nejvyšší horu afrického kontinentu se zrodil už někdy v roce 1973. Bylo to v někdejší Rhodesii (dnes Zimbabwe), seděli jsme večer u ohně, pod Zimbabwe ruins, Ivanovi bylo 8 let. Byli jsme na dovolené s Ivachněnkovými a s Petrem jsme snili o tom, že jednoho dne se vydáme na Kilimanjaro. Z mnoha (a ne jenom politických) důvodů se tento projekt posunul o celých 28 roků.

Tentokrát to byl Ivan, který se za poslední dva roky několikrát zmínil o Kilimanjaru. Nijak nenaléhal, jenom říkal, že to musí být nádherný pohled ze „střechy Afriky“, jak se běžně Kilimanjaro říká. Nakonec jsem podlehl dávnému snu a zeptal jsem se: „Tak kdy vyrazíme?“ Byl srpen roku 2001.

Krátce z historie Kilimanjara

V místním dialektu znamená název hory Kilimanjaro „Cesta, která nemá konce“. Pasterci, původní přistěhovalci před 500 roky, byli odsud vyhánáni zimou, únavou a hněvem horských bohů, což dnešní moderní horolezci nazývají AMS (Acute Mountain Sickness = akutní vysokohorská nemoc). Právě tato nemoc pro ně tenkrát znamenala jak fyzickou, tak i duševní „cestu, která nemá konce“. Hora vznikla asi před 750.000 roky. Původně bylo Kilimanjaro tvořeno třemi krátery: Kibo, Mavenzi a Shira, ale poslední dva jmenované se erozí hodně snížily, až na menší „sourozence“ mohutného kráteru Kibo. Německý misionář Johannes Reiman jako první popsal „zasněžený vršek blízko rovníku“ v církevním časopise „Church Missionary Intellegencer“ v roce 1849. Tato zpráva byla zamítnuta jako nesmysl dokonce i Královskou zeměpisnou společností (Royal Geographic Society): „představte si – sníh v Centrální Africe!“ Samozřejmě, že sníh tam byl, k velké radosti a pokušení mnoha Evropanů, kteří se v následujících desetiletích pokoušeli o překonání této záhadné hory. To se však podařilo teprve německému zeměpisci, profesoru H.L.Meyerovi a zkušnému alpinistovi Ludwigu Purtschellerovi, kteří poprvé v historii – 4. října 1889 – stanuli na vrcholku nejvyšším, Uhuru Peak – 5 895 m nad hladinou moře. Nám se to podařilo o 112 roků později, 7. prosince 2001. Ale nepředbíhejme událostem.

Přečetli jsme si veškerý dostupný materiál o Kilimanjaru, včetně článku z MF DNES ze dne 15. srpna 2001, kde pod titulkem „Výstup na Kilimanjaro provázají značná rizika“ se mimo jiné praví: „Kolem davu turistů projedou nosítka s mrtvým tělem zabaleným do zeleného igelitu. „Výšková nemoc“, praví horský vůdce. Smrt britského turistu z minulého měsíce je příkladem rizik čekajících při výstupu na nejvyšší africkou horu Kilimanjaro.“ V článku se dále praví: „Podle oficiálních údajů dosáhne vrcholu jen něco málo přes 50% turistů. Zbytek se vrátí nebo je odnesen zpátky. Téměř deset turistů ročně na hoře zahyne ze důvodů výškové nemoci ....“ Takto posílení na duchu jsme si z devíti možných oficiálních cest k vrcholu vybrali nejpoblábnější cestu, zvanou

Marangu Route, což představuje pětidenní výstup a sestup, celkem asi 100 km. Pro srovnání – Meyer potřeboval na výstup dva pokusy a nakonec mu trvalo plných šest týdnů, než dosáhl vrcholu. Většina organizátorů výstupu navrhuje 6-ti denní možnost, tj. přespat jednu noc extra (ve výšce 4 700 m) z důvodů aklimatizace. Tuto možnost jsme však odmítli a – jak se později ukázalo – draze jsme za to zaplatili.

Před odjezdem bylo nutné očkování. Proti žluté zimnici je očkování povinné, doporučuje se také proti obrně, tyfu a tetanu. Bez chininu (v různých podobách) proti malárii je Afrika tabu. To všechno jsem obstaral na Krajském zdravotním ústavu, oddělení tropické medicíny za nějakých 2.000 Kč.

Kromě očkování je důležité mít svoji osobní lékárníčku. MUDr. Tomáš Debeň mně zapůjčil svou vlastní lékárníčku, přidal několik specifických medikamentů a několik rad na cestu. Kromě jiného jsem pomohl od nachlazení a od bolesti hlavy dvěma černoškám, zaměstnankyním hotelu, kde jsme byli ubytováni.

Termín expedice jsme stanovili na začátek prosince 2001. V té době si může Ivan dovolit „odskočit“ na pár dnů z businessu. Výstup na Kilimanjaro jsme zajistili přes cestovní kancelář Destination Africa Tours, se sídlem v Pretorii v Jihoafrické republice. Ta zase všechno zorganizovala s tanzanijskou cestovní kancelář ZARA International se sídlem v Moshi v Tanzanii. Letenky jsme zakoupili od British Airways. Letěli jsme z Barcelony do Nairobi (Keňa), s přestupem v Londýně.

Na tuto výpravu na Kilimanjaro se k nám přidalo pár našich kamarádů, s kterými jsme se setkali až přímo v Moshi na hotelu. Přiletěli z Prahy týden před námi a absolvovali právě a nefalšované africké safari v národním parku Ngorongoro. Také si „cvičně“ vystoupili na horu Mt. Meru (4 562 m).

Celá naše šestičlenná skupina byla ve složení:

Ivan Coufal (36 let) – otec myšlenky a organizátor

Jiří Coufal (58 let) – hlavní koordinátor

Vlastimil Kracík (57 let) – asistent koordinátor

Rostislav Kracík (34 let) – Vlastův syn

Miroslav Palacký (47 let) – jediný zkušený horolezec, má za sebou osmitisícovku v Himalájích

Daniel Bala (34 let) – kamarád „do deště“

V **neděli 2. 12. 2001** jsme odletěli z letiště v Barceloně a v **pondělí 3. 12. 2001** jsme kolem desáté ráno místního času přistáli v Nairobi. Na 360 km dlouhou cestu z Nairobi (Keňa) do Moshi (Tanzania) jsme museli objednat taxi, protože ani jedno z možných spojení – letecky nebo autobusovou linkou – nám časově nevyhovovalo. V Moshi jsme byli ubytováni v hotelu Springlands, který patří majitelce místní cestovní společnosti ZARA International. Večer dorazili naši čtyři přátelé. Všichni jsme přebalili batožinu na nastávající dobrodružství zv. Kilimanjaro. Jeden vak se všemi potřebami pro nadcházejících 5 dnů, max. váha 15 kg. To ponese nosiči. Jeden ruksak pro každého z nás, obsahující denní potřeby, foťák, videokamery, opalovací krémy, čokolády, minimálně 3 litry balené vody na osobu a den, teplé oblečení v případě náhlé změny počasí,

pláštěnku, atd. To si ponese každý sám. A na druhý den ráno to všechno začalo!

4. prosince 2001

Z Marangu vstupní brány (1 980 m) do Mandara kempu (2 700 m)

Čas potřebný k výstupu: 5 hodin

Vzdálenost: 12 km

Vegetace: deštný prales

Po snídani jsme byli převezeni malým autobusem k hlavní bráně do Kilimanjaro Národního parku (60 km). Za branou, v hlavním stanu Národního parku, jsme se všichni museli zapsat do registrační knihy. Mezitím nosiči balili své náklady, obsahující jídlo, vodu, plynové bomby na vaření a také většinu našich osobních věcí. Náš hlavní průvodce, Samuel, vodí výpravy na Kilimanjaro už 24 roků, jeho znalosti a zkušenosti se jenom těžko dají vyvážit „v dolarech“. Na pomoc má dva asistenty (jeden z nich je jeho syn), kuchaře a deset nosičů. Takto vybaveni jsme vyrazili po krásně udržované stezce do prvního kempu Mandara na přenocování. (Mimochodem, úprava a zpevnění tohoto chodníku Marangu Route, dlouhého nějakých 50 km, financovala finská firma Suunto, výrobce sportovních hodinek. Miloš a Ivan měli Suunto Vector hodinky na zápěstích). Kemp má několik chatek ve tvaru „áčka“, v každé je 6 až 8 postelí vybavených matracemi a polštáři. Spací pytle máme svoje, nesou nám je nosiči. Úplný luxus je osvětlení ve společenské místnosti (zároveň jídelna), poháněné slunečními bateriemi. Po večeři, připravené naším kuchařem, jsme si zahráli pár partiček mariáše při vynikajícím jihoafrickém víně, které pro nás také nesou nosiči. Voda je do kempu přiváděna z výše položeného horského potůčku, takže máme další luxus v podobě splachovacích záchodků. Celková kapacita kempu je 60 postelí pro turisty a ví jen bůh, kolik je jich pro průvodce, nosiče a jiné zaměstnance Národního parku.

5. prosince 2001

Z Mandara kempu (2 700 m) do Horombo kempu (3 720 m)

Čas potřebný k výstupu: 6 hodin

Vzdálenost: 15 km

Příroda: močál, rašeliniště

Z Mandara kempu jsme šli kousek cesty lesem kolem úpatí kráteru Maundi. Les se pak změnil v močáloviště, kde jsme viděli jedny z nejkrásnějších porostů, domorodou lobélii obrovskou, dorůstající výšky až 3 m, a obrovskou Senecia Kilimanjari, která doroste výšky až 5 m! Odtud jsme také měli první možnost vidět vršek vyhaslé sopky Kilimanjaro (zv. Kibo, což v řeči swahili znamená „něco, co přetrvává věky“) s jejími majestátními ledovci, zářícími v ranním slunci. V Horombo kempu jsme znovu zasedli (u jihoafrického vína z vinařské oblasti Paarl u Kapského Města) k partičce mariáše. A to jsem neměl dělat! Protihráči využili mojí momentální „indispozice“, flekli mně hlášenou stovku v dražších červených a já prohrál. Ta hra mě stála přes 500 Kč a nemaje u sebe korun českých, ti „nezdvořáci“ klidně přijali jako platidlo i americké dolary!!!

6. prosince 2001

Z Horombo kempu (3 720 m) do Kibo kempu (4 700 m)

Čas potřebný k výstupu: 6 hodin

Vzdálenost: 15 km

Vegetace: alpská poušť

Po snídani jsme pokračovali ve výstupu alpskou pouštní vegetací, kolem úpatí vrcholku Mawenzi (5 149 m), překročili jsme poslední horský potůček (ve výšce 4 130 m). Tu jsme si už naposledy mohli nabrat pitnou vodu před posledním úsekem výstupu na vrcholek Kilimanjara. Kibo kemp představuje jedna kamenná budova pro 60 turistů, se stejným vybavením jako byly předcházející dva kempy. Tekoucí voda už tu není, a tak jsou k dispozici jenom suché záchodky.

7. prosince 2001 – pokus o dosažení vrcholu

Z Kibo kempu (4 700 m) na Uhuru Peak (5 895 m, nejvyšší vrcholek Kilimanjara a zároveň afrického kontinentu), pak co nejrychleji dolů do Horombo kempu (3 720 m)

Čas potřebný k výstupu: 8 hodin na Uhuru vrcholek, 6 hodin sestup do Horombo kempu

Vzdálenost: 6 km k vrcholu, 21 km sestup

Vegetace: sopečná vyvřelina, šotolina a věčným ledem pokrytý vršek Kilimanjara

Na samotný vrcholek máme před sebou 1 195 m a musíme se tam dostat ve stejnou noc. To znamená brzy zalehnout, spát se nedá, alespoň odpočívat, silně pociťujeme nedostatek kyslíku, někteří už mají pronikavé bolesti hlavy, dělá se špatně od žaludku, nikdo z nás se večeře ani nedotknul. Nervozita stoupá. Pár minut po půlnoci je „budiček“, oblékáme na sebe všechno, co máme v zásobě (svítidla „čelovky“ většinou nepracují, v teplotách pod nulou se baterie rychle vybíjí), rukavice i s vložkami, lyžařské hůlky, do ruksaku jenom litry vody a čaje, nějaké energetické tyčinky, kamery a foťáky. Jdou s námi jenom průvodce a jeho dva asistenti. Průvodce jde první, udává tempo. Jde se systémem ve swahili „pole-pole“, česky „co noha nohu mine“. První záchytný bod je jeskyně cestovatele Hanse Meyera (5 150 m). Odtud je to „cik-cak“ ke Gillmans Point (5 681 m). Toto je nejtěžší úsek z celého výstupu, vyžadující poslední morální a fyzické rezervy. Kyslíku je tu už méně než šafránu, atmosférický tlak klesl až na 504 mb a k tomu se dostavuje téměř nevyhnutelná a neslavně známá AMS, která se u různých jednotlivců projevuje v různých obměnách. Miloš a Dani měli silný průjem a bolesti hlavy, museli pít litry vody, aby nedehydrovali. Vlastovi vynechali některé klouby v těle, takže nevládl levou rukou a pravou nohu jenom za sebou vláčel. Rost'a, kromě bolesti hlavy, zvracel téměř i svoje vnitřnosti, Ivan ztrácel vidění a měl halucinace, že vidí hady a písek, jak teče ze skály. Také se mu podařilo na chvíli omdlít. Já jsem měl na moment dvojí vidění a mžitky před očima, ale jinak až do samého vrcholku jsem to snášel nejlíp ze všech, dokonce na Gillmans Point jsem v sobě našel tolik síly a odhodlání, že jsem dodával odvahy několika členům naší výpravy, kteří už nechtěli dál. A na vrcholek už zbývalo „jenom“ 214 m výškového rozdílu a necelé 2 km křížové cesty po obvodu kráteru! Tak jako tak jsme to všichni úspěšně zdolali! Ten pocit vítězství stojí za

to! A k tomu ta nádherná scenérie ledovcových útvarů, které s vycházejícím sluncem mění barvu od rudé přes oranžovožlutou do zlata, modrava, až do oslnivě bílé. A celý africký kontinent vám leží u nohou! Kde jinde na světě zažijete takové pocity?! Znovu cituji z článku „Výstup na Kilimanjaro provázejí značná rizika“, MF DNES, z 15. srpna 2001: „A odměna (po výstupu na vrcholek) je úžasná – výhled z okraje kráteru za rozbřesku je prý s okolními sněhovými poli a ledovci nejkrásnějším východem slunce na světě.“

V rychlosti a s vypětím posledních sil jsme si připili na úspěch výbornou slováckou slivovicí z „pleskačky“, udělali pár historických fotek před cedulí, oznamující, že jsme na „vrcholu Afriky“, a rychle dolů, než nás AMS úplně dorazí. Při sestupu se moje dýchání rapidně zhoršovalo, v Horombo kempu (3 720 m), kde jsme měli přenocovat, jsem už měl potíže s mluvením, byl jsem sotva schopen vyslovit šepem tak tři, čtyři slova a lapat po dechu. Po krátké poradě s průvodcem a šéfem kempu se naše výprava rozhodla, že musím ještě ten večer do nižší nadmořské výšky, do rána se čekat nedalo, hrozilo nebezpečí plicního edému, to je smrtelnému otoku plicích tkání, který s mozkovým edémem je poslední a nejvyšší stupeň akutní vysokohorské nemoci. A tak mě tým osmi záchranářů v doprovodu Ivana bezpečně dopravil do Mandara kempu (2 700 m), kde už čekala terénní sanitka na odvoz do nemocnice. To však už nebylo třeba, v této výšce se mně už dýchalo normálně. A tak jsem s Ivanem skončil v hotelovém baru u několika půllitrů piva, které jsme si opravdu zasloužili. Nespali jsme 44 hodin, 36 hodin jsme byli bez jídla a v nohách jsem měl jenom já sám 28 km v těžkém terénu zdolávání vršku Kilimanjara. Ivan toho měl ještě o 14 km víc, celkem 42 km!

8. prosince 2001

Z Horombo kempu (3 720 m) ke hlavní bráně Marangu (1 980 m)

Čas potřebný k sestupu: 6 hodin

Vzdálenost: 27 km

Po přespání v hotelu Springlands, kam mě a Ivana, místo do nemocnice, dopravila sanitka (asi 80 km), jsme se na druhý den brzy odpoledne setkali na hlavní bráně Národního parku Kilimanjaro se zbytkem skupiny. Znovu jsme se museli odepsat v registrační knize. Chief ranger (manažer) nám předal „zlaté“ certifikáty a konečně jsme si mohli v klidu dopřát výborného a dobře vychlazeného domácího piva! Vyzkoušeli jsme jich hned několik, Kilimanjaro, Kibo, Safari nebo Tusker chutnaly výborně, něco na úrovni naší „dvanáctky“. A znovu na hotel Springlands, ráno odjezd z Moshi autobusovou linkou na letiště do Nairobi. Večer ve 23 hodin odlet se stejnou leteckou společností přes Londýn do Barcelony. V pondělí 10. prosince v 10.30 hodin nás na letišti v Barceloně čekala moje snacha Anna.

Pár slov na závěr

Není pravda, že přes 90% turistů vyjde až na vrcholek Kilimanjara, jak pro reklamu udávají různé cestovní kanceláře. Po konzultaci s průvodci, se zaměstnanci Kilimanjara Národního parku, po

nahlédnutí do registračních zápisů jsme odhadli, že jenom asi každý čtvrtý odvážlivec se „došplhá“ na Gillmans Point (5 861 m) a jenom asi polovina z nich se „doplazí“ až na bod nejvyšší – Uhuru Peak (5 895 m). Nás šest to dokázalo, protože jsme byli přesvědčeni o tom, že co dokáže přes 90% lidí, dokážeme také! Pravda je, že 70% veškerého úspěchu spočívá v psychice člověka a jenom malá část závisí na fyzické síle jednotlivce. A jenom ten, kdo opravdu „moc chce“ vrcholu dosáhnout, se na vrcholek dostane!

Počasí je další důležitý faktor. My jsme měli neuvěřitelné štěstí, celých 5 dnů jsme měli nádherné slunečné počasí, dokonce na samotném vrcholku jsme měli jenom -4°C. Častěji však bývají deštivé dny, sněhové bouře, vichřice o síle 120 km/h, teploty až -20°C. Netroufám si ani pomyslet, jak bychom dopadli za takových nepříznivých povětrnostních podmínek!

A co takový „výlet“ stojí?

Zpáteční letenka kolem 25 000 Kč.

Vlastní „výšlap“ na Kilimanjaro 25 000 Kč.

Různé poplatky, očkování, víza, taxi, spropitné (povinné a přišlo na 80 US dolarů!) atd. asi 15 000 Kč.

Nezbytná výstroj a oblečení stálo dalších 15 000 Kč.

Takže Expedice Kilimanjaro 2001 přišla na nějakých 80 000 Kč, ale každá utracená koruna stála za to!!!

A úplně nakonec rada pro ty, co přijdou po nás:

1. NEPODCEŇUJ KILIMANJARO.
2. Psychická připravenost je důležitější než fyzická zdatnost.
3. Přidej extra den nebo dva na aklimatizaci.
4. Vybav se jenom kvalitní výstrojí a oblečením.
5. Chtěj být právě tím jedním ze čtyř, co to dokáží!
6. Hodně a hodně štěstí!

Ing. Jiří Coufal

TJ Sokol oddíl kopané

Pohárové turnaje – mužstvo
6. 7. 2003 - Diváky
27. 7. 2003 - Boleradice

MĚSTSKÁ NEMOCNICE HUSTOPEČE

V souvislosti s nedostatečnými prostředky pro financování lékařské služby první pomoci (LSPP) jsme byli nuceni rozhodnout o její racionalizaci.

Od 1. 6. 2003 nebude mít LSPP k dispozici sanitní vozidlo po celou dobu služby, ale pouze ve všední dny do 22⁰⁰ hod., v sobotu, neděli a svátky bude doprava k pacientům zajištěna od 8⁰⁰ do 20⁰⁰ hod. Služba lékaře LSPP v ordinaci Městské nemocnice Hustopeče je k dispozici pacientům nepřetržitě.

V případě život ohrožujících situací mohou občané využít rychlé lékařské služby (RLP), která pracuje v nepřetržitém režimu.

KAVÁRNA na RADNICI BOLERADICE

zve občany na příjemné posezení
jak pro rodiče s dětmi, tak pro dospělé

V nabídce:

zmrzlina, poháry, káva, pivo, limo, občerstvení ap.

Otevírací doba

letní období

pátek 18⁰⁰ - 01⁰⁰ hodin

sobota 16⁰⁰ - 01⁰⁰ hodin

neděle 14⁰⁰ - 21⁰⁰ hodin

zimní období

pátek 20⁰⁰ - 01⁰⁰ hodin

sobota 20⁰⁰ - 01⁰⁰ hodin

neděle 15⁰⁰ - 21⁰⁰ hodin

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Vydává OÚ BOLERADICE.

Odpovědný redaktor Mgr. Kabela Pavel.

Zaregistrováno OÚ Břeclav.

Registrační značka: 370010295.

Grafická úprava Pelikán Oldřich ml., Pilarčíková Hana.

Tisk MěKS Hustopeče. Vyšlo v červnu 2003.

Vydáno nákladem 200 ks.

